

IVA FRÜHLINGOVÁ

Terapie

Handwritten scribbles in a cursive script.

noei

motto

Terapie v noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Iva Frühlingová

Terapie v noci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

IVA FRÜHLINGOVÁ

Terapie

anecdoty

Praha 2017

*Věnováno mé nejlepší přítelkyni Violette.
Děkuji za inspiraci ve Tvém těžkém
životním období.*

1. 5. 2015 – 11. 5. 2016...

Miluji Tě, Vio, a nikdy nezapomenu!

Copyright © Iva Frühlingová, 2017

Illustrations © Radka Folprechtová, 2017

Cover photography © Jiří Zahradka, profifoceni.cz, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-267-0832-2

ISBN e-knihy 978-80-267-0856-8 (1. zveřejnění, 2017)

Tato kniha není určena

ovcím. Lidem, kteří žijí v matrixu (práce, peníze, složenky, organizace, držení s davem a nic moc víc). Lidem sluníčkovým.

Lidem pozitivním. Lidem, kteří nemají rádi upřímnost nebo se jí nechtějí zabývat.

Lidem, kteří v sobě neumějí hloubat.

Lidem, kteří nechtějí přemýšlet či se zamýšlet.

Vám všem ji v rámci zachování vašeho psychického zdraví opravdu nedoporučuji.

Tato kniha je určena

analytikům, umělcům, realistům.

Lidem, kteří si vzali pilulku proti matrixu.

Lidem, kteří se nebojí přemýšlet či v sobě a v dnešní společnosti hloubat.

Lidem s krevní skupinou BDSM.

Lidem inteligentním. Lidem duchovně založeným. Některým dnešním matkám s malými dětmi.

Vám všem ji z celého srdce opravdu doporučuji. Díky ní třeba zjistíte, že se svými občasnými myšlenkami nejste na světě sami.

Tato kniha

je sice většinou veršovaná, ale mezi osobními básněmi autorky, jako třeba *Kritik*, *Modeling* nebo *Showbyznys*, je nezávislým příběhem mladé maminky, která hledá ve své nové roli smysl života. Kniha má svůj začátek, průběh i konec.

Tato kniha

není ani negativní, ani pozitivní, stejně jako autorka sama. Život je houpačka. Nahoru – dolů a tak stále dokola. Takhle to chodí – a nehrajte si na to, že ne! Tohle je realita. Tohle je život...

Poznámka autorky

Když hlavní hrdinka mluví ke svému manželovi, používá v osloveních velké T.

Doporučení

Čtěte v noci.

Děkuji

Violette Sin, Adamu Veselému, Janu Veselému,
Václavu Polanskému, Kristýně Gellerové,
Peťu Kovačikové, Lucii Husové (Karkulce),
Nataše Škarkové, Leu Henryku Sternbachovi,
Robertu Fiscellovi, Eckhartovi Tollemu,
Barboře Hapšťákové, Kristýně Hübschové,
Nikole Poselové, Miroslavu Frühlingovi,
Ivaně Beránkové, Radce Lacjak,
Míše Martinkové, Tomáši Krejčímu

A také díky

ovcím, inteligentním lidem, filozofům,
analytikům, józe atd.

Období Saturnu

V astrologii znamená, stručně shrnuto, obrat „návrat Saturnu“ nahlédnutí do vlastní duše, mnohdy poprvé v životě. Je to období kroků k dospělosti, kdy se dotyčný rozhoduje mezi srdcem a rozumem a je okolnostmi nucen převzít odpovědnost za sebe samého. Období Saturnu přichází v době, kdy se tato planeta v horoskopu dotyčné osoby vrátí na stejné místo, kde byla při jejím narození.

SNY

Zdalo se mi o tobě.

Ležel jsi zkroucenej na klíně svý mámy
a brečels.

Chudáčku zamindrákovanej.

Nebo jsem to byla já?

... a ležela na tvym klíně?

Prý ať se k sobě vrátíme.

Že mi pusa neupadla!

Ztrácíme se, ztrácíme
v mlze časem, pomalu.

Tik tak.

Tikají hodiny.

Jak dlouho ještě,

než na tebe úplně zapomenu?

Než už si nevzpomenu,

... ani ve snu.

Zdalo se mi o tobě.

Už zase!

V celý tvý nahý kráse

trapně ses svíjel na zemi.

Nebo jsem to byla já?

Zdalo se mi, zdalo se mi,
že čekala jsem na vysvobození?
Na pochopení,
na jakoukoli něhu od tebe.

Tik tak.
Jak dlouho ještě?!
Jak černý anděl z nebe
mě skoro každou noc
děsíš.

A co ty?
... klidně spíš.

Zdalo se mi o tobě.
Líbala jsem se s jiným
a tys na to koukal.
Po tváři ti tiše tekla slza.
Nebo to bylo naopak?

Už nevím.
Radši nevím.
A nechci vědět.

Tik tak.
Jak dlouho, jak dlouho?!

Už jsou to dva roky,
ale přijde mi to jako včera,
co líbal ses s jinou
a já to nevěděla.

Zdálo se mi o tobě.
Už si zvykám.
Času neunikám.
Zamykám
jakoukoli naději.

V bílém závoji
říkám své „ano“ jinému.
Ještě že tak.

Jo, jemu!
„Vyhrál to,“
říkával jsi ironicky.
On odpovídá, že to hra nebyla.
Nekriticky.

Asi proto
jsem se do něj kdysi pobláznila.
Jednoduše mě totiž miloval.
Upřímně.
Ne chtivě
jako ty.

... zdálo se mi o tobě.
Jak temný mrak
vkradl ses mi opět do mysli
a mlel ty svoje nesmysly
o tom, že prachy nepotřebujem.

Kreténe!

Tik tak.
Ještě devět měsíců a porodím syna.
Nebude tvůj.
Ještě že tak.

Tik tak.
Cvak.
Porodila jsem.
Takovej masakr lásky a síly bys nikdy
nepochopil.
Neskutečná energie nadpozemských sil.

Už se mi o tobě nezdá.

ČERVENÉ KNIHOVNY

V poutech červených knihoven
s žiletkou ve vaně řežu si žíly.
Pod palbou neuskutečnitelných hoven
o tom, jak se vzali a šťastně žili.
Jen proto pošleš letadlo
střemhlav dolů k zemi.
Pohádky jsou lákadlo.
Nechce se mi, nechce se mi
vědět,
že nepřežili.

My ostatní dál věříme
v láskyplný bijáky
a doufáme,
že jednou taky
budeme pozváni
do pavoučích sítí romantiky,
která není.

Když je, tak jenom vmžiku.
Tady a teď – v tomhle okamžiku
jsme si souzeni.
Když mě nahou držíš v náručí.
Obručí
osedláš mě jako svého koně.
Nebo já Tebe.

Vpiju Tě v sebe.
Piješ ze mě, piju z Tebe.
A nebe?
Je růžový.

Zítřka bude zase tma.
Chápeš?
Bude mi vadit, jak chrápeš
a jak funíš a mlaskáš při obědě.
Vypadáme nějak bledě,
když přemýšlíme,
zda to tady a teď
ukončíme.

HOLUBICE

Naše zotročení rozptýlit mohlo by se
jak šachovým tahem.
Za naším blahem slétá holubice na zem.
Je darem,
nikdo ji ale nevidí.
Zmateně vrází do lidí.
Oni jsou však plni nadějí, plánů a ideálů.
Jejich „já“ je větší vize
a večer televize,
párky a kotleta.
Chytrý řeči a omeleta k snídani.
Slepota je bezpečná – moc tě nezraní.
Proto raději nevnímáme,
kolik lásky, prostoru a svobody kolem sebe
máme.

NO A CO

Když pochopíš, že zítřek možná nebude,
konečně otevřeš náruč světu.

Minulost neexistuje,
budoucnost je hloupostí
a přítomnost
jedinou lidskou ctností.

Zatím jsme naživu.

Já nebo ty,
všichni patříme do jedné hmoty.

Úspěšní i neúspěšní
běsní nad hmotným světem.

Bezduše rakev si cestou pletem.

S jediným rozdílem:

že ti, co tu něco dokázali,
ji budou mít jednou o malinko větší.

No a co.

KRITIK

Jsem uznávaný kritik.

Kecal.

Snílek.

Politik.

Uznávaný proto,

že to o mně napsal jiný kritik,

Láďa.

Byli jsme spolu tehdá v Lucerně na pivu
a potykali si.

Pak to napsal

do Pražského deníku!

... a tak píšu dál.

Moje práce má totiž smysl,

to aby lidé neplýtvali zbytečně časem.

Nečetli kdejaký cár papíru.

Tohle je dobré, tohle ne.

Většinou to na mě dolehne

až večer...

Když je kolem ticho.

Včera jsem při soumraku tajně brečel.

Došlo mi to.

Sakra,

nikdy jsem žádnou knížku nenapsal!

A stylized, handwritten signature in black ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke at the bottom.

A ta pinda Frühlingová
už má tři!
Sakra,
musím jí to zkritizovat.
Za něco se schovat.
Za pseudonym?
Ne, hrdě ukážu svou tvář!
Jako vítěz!
Ta bude čumět!
Budu její přítěž.
Pinda jedna!

... a až vyhrabu se ze dna,
tak taky konečně něco dopíšu.
Možná ji konfrontuju,
nebo za to, že napsala právě tuhle báseň,
o ní nenapíšu vůbec nic.
To je totiž mnohem víc.
To je přece ten největší trest pro umělce, ne?
Totální ignorace.

Tak, a teď jsem frajer!
Původ její rezignace.
Vzdej se, ty nádhero,
zpívající modelko,
malá prdelko.
Posero!

*„... tak vidíš, Kritiku!
Či snad: pane Novináři?
Seru na tvou politiku.
Oba jsme totiž uvězněni ve stejném žaláři.
Cokoli teď napíšeš, bude špatně,
stejně tak se i já cítím každý den.
Cokoli řekneš, rozplyne se jako sen.
Nikoho to vlastně nezasáhne.
... možná jen autora.*

*Všechny cesty jsou zrádné
a slepé,
stejně jako oči ostatních.
Ale umělecké srdce pořád tepe,
na mozek klepe
a nedá spát.
Není to tak?
Oba toužíme po uznání.
Jsme si vlastně v něčem podobní,
že ano?“*

A stylized, handwritten signature in black ink, consisting of several loops and flourishes, positioned in the bottom right corner of the page.

OVCE

Bála jsem se lidí.
Byli všude a bylo jich moc.
Jen někteří z nich jsou jiní
a vidí za obzor.
Pozor, pozor, pozor na ně!
křičí dav.

Vysvětlovala jsem – nechápali.
Někdy třeba jen přitakali,
ale nevěděli proč.
Jak pasoucí se ovečky
dělali ze sebe blbečky
a každá na mě čučela.
Byla jsem jak ta černá,
co divně bečela.

Tak jsem se jim vyhýbala.

... a pak přišel ten hnus.
No comment.

Předepsali mi mirtazen a cipralex.
Rivotril jsem si lupla sama.
Tak už se radši nebojím.
Tohle dám, to ustojim.